Год. XXXIV — Варна, 15 Май 1929 г. — Брой 204

Абонаментъ:
За година . . 55 лв
За 6 месеци . 30 лв.

Обявления:
Официални по 2 лв. на квадр. сант.; търговски по споразумѣние.

ВАРНЕНСКИ ОБЩИНСКИ ВЕСТНИКЪ

ИЗДАВА ВАРНЕНСКАТА ГРАДСКА ОБЩИНА

ИЗЛИЗА ВСѢКИ ПЕТЪКЪ.

Всичко, що се отнася до вестника, да се изпраща до кметството — Варна

Редакцията ул. „Царь Бориссъ", Бабаджовото здание II-ия етажъ.

Броя 1 левъ.

По пѫтя на взаимното сътрудничество.

Отъ това мѣсто ние на вед нажъ сме изтъквали, че, за да може управата на града да твори и да прокара всички онія мѣроприятия, които, безспорно, тя смѣта, че сѫ отъ интересъ за града, трѣбва да бѫде подкрепена отъ гражданството.

Днесъ съ радость можемъ да констатираме, че варненското гражданство, пропито отъ съзнанието, че изпълнява единъ свой граждански дългъ, и увѣрено въ добритѣ намѣрения на лицата, които е поставило да ржководятъ дѣлата на града, съдѣйствува напълно на управата на града почти въ всички нейни малки и голѣми дѣла. Ние бихме изредили редица факти въ подкрепа нашата концентрация. Мѣстото, обаче, не ни позволява да изброяваме всички мѣроприятия, които сѫ изградени съ взаимни усилия на управа и гражданство, затова ние ще се спремъ само на единъ случай, което е много характерно въ това отношение.

Преди две години се повдигна въпроса за прокарване една алея по брѣга на морето отъ Шокова до вилата на Станчевъ. Тази алея, която ще даде възможность на варненци и гоститѣ на града да се наслаждаватъ отъ хубоститѣ на нашето крайбрѣжие, което се открива на широко съ своитѣ прелести, и да се любуватъ на морския просторъ, е сама по себе си едно грамадно дѣло. По една или друга причина това мѣроприятие до сега не е реализирано, но то не бѣ изоставено: правиха се проучвания, трѣбваше общината да се справи съ собственицитѣ на лозята по крайбрѣжието, имота на които подлежеше на отчуждаване и пр. Новото пост. присѫствие още съ поемането управлението на общината обсѫди въпроса и рѣши прокарването на побрѣжната алея да се започне още сега. Отъ нѣколко дни се работи усилено и разчита се до къмъ срѣдата на м. юлий, алеята да бѫде окончателно завършена

Побрѣжната алея е една голѣма придобивка на нашето лѣтовище. Гражданството се притече на помощь на общината, и благодарение, може би, само на това, това дѣло ще бѫде реализирано. Има тролтелни случаи, които говорятъ за високо гражданско съзнание у тия собственици на лозя.

Подчертаваме още веднажъ: само по пѫтя на взаимното сътрудничество между управа и гражданство могатъ да се творятъ полезни и разумни дѣла, като това за побрѣжната алея.

ВАРНА, МОРСКО ЛѢТОВИЩЕ

НОВИЯ ПРОСПЕКТЪ

Въ в „Знаме" брой 113 отъ 20 май т. г. е помѣстена подъ горното заглавие една статия съ много правдиво съдържание за нашето лѣтовище. Съ съжаление трѣбва да констатираме, че софийския печатъ, изобщо, много слабо е запознатъ съ онова, което представлява Варна като морско лѣтовище. Може би и на това се дължи обстоятелството, че до сега много малко, за да не кажемъ никакъ, е писано отъ страна на софийския печатъ за Варна. Варненци четоха съ удоволствие хубавата статия въ в. „Знаме"; отъ тѣхно име ние стискаме искрено ржката на автора на статията, особено за хубавия апелъ, който отправя къмъ онія, отъ които зависи до голѣма степень издигането на Варна до степеньта на голѣмо европейско морско лѣтовище. По долу препечатваме статията дословно:

„Току-що получихме въ редакцията тазгодишния рекламенъ проспектъ на Варна: едно разкошно издание съ изящна корица и съ множество фотографически снимки и многоцѣнни репродукции издание, което прави честь на тия, които сѫ го замислили и уредили. Възпроизведенитѣ акварели сѫ дѣло на младия даровитъ художникъ Петъръ Дачавъ, който даде миналата зима на столичани една интересна изложба, а самитѣ проспекти сѫ художествено изработени въ Държавната печатница, подъ вещото ржководство на директора ѝ, г. Ал. Македонски.

Рекламната дейность на Варненската община.

Трета година е вече, откакъ Варненската община полага похвални усилия да пропагандира въ чужбина красотитѣ на Варненския брѣгъ и лѣчебностьта на черноморския климатъ.

Тѣзи усилия дадоха голѣми резултати: презъ 1927 г. Варна бѣ посетена близо отъ 50 хиляди лѣтовници, отъ които 3000 чужденци; презъ 1928 г. общия брой на лѣтовницитѣ е билъ по малъкъ, навѣрно поради голѣмата стопанска криза; въ замѣна, числото на чужденцитѣ се удвои, и Варна вече доби изгледъ на международно лѣтовище. Между гоститѣ чужденци на първо мѣсто идѣха ромънитѣ. Десетки автомобили минаваха ежедневно границата и буренясалото Добричко шосе се съживи отново въ полза на тежко пострадалата отъ войната Варна. На второ мѣсто идѣха чехитѣ, които вече край Черно море се чувствуватъ като у дома си.

Тѣ иматъ вече въ Варна свой санаториумъ, пансиони, ресторанти и приждатъ съ стотици съ удобния, създаденъ главно за тѣхъ бързъ Русе — Варненски влакъ. Освенъ чехи и ромъни, посещаватъ Варна още маджари, австрийци, германци, дори англичани.

Тия чужденци лѣтовници внасятъ ежегодно въ Варна, следователно въ България, десетки милиони чужда валута, важно явление, което заслужава вече голѣмо внимание на държавата.

Варненскитѣ бани

Тѣ сѫ единствени по модерното си устройство на изтокъ. Дори и на западъ малко морски лѣтовища притежаватъ бани съ такива удобства. Централнитѣ бани сѫ довършени и открити презъ 1926 год.; две години следъ това се построиха и северничтѣ, които сѫ по типа на най новитѣ подобни бани въ Германия. По този начинъ цѣлия плажъ подъ централната часть на морската градина е облагороденъ и приспособенъ за своитѣ цели. Всички чужденци сѫ очаровани отъ всички тия приспособленея и открито признаватъ всички преимущества на Варна като морско лѣтовище.

Държавата и Варна

Изглежда, за жалость, че държавата не е още съзнала народополезната работа, която се върши отъ Варненската община съ толкова голѣми жертви. Въ друга страна самата държавна власть би застанала начело на пропагандата, която има за цель да съживи единъ западналъ градъ, като го направи пръвъ морски лѣтовищенъ центъръ на Изтокъ. Въ България държавата нищо не е сторила въ тая насока; напротивъ, съ нищожната отстѫпка по желѣзницитѣ — 25% — съ досадитѣ и унизителни полицейски формалности, на които чужденцитѣ лѣтовници трѣбва на всѣка цена да се подчиняватъ, и съ други шикани, поставятъ се сериозни спънки на едно дѣло, което, повтаряме, е отъ грамадно значение за самата държава. Освенъ това

зълъ духъ

нѣкакъвъ, вдъхновенъ отъ завистъ или ксй знае отъ какви други свойствени на племето ни чувства, се стреми неуморно, упорито да компрометира спечеленото вече на изтокъ голѣмо име на Варна. Скѫпо било, неудобно било, на панаиръ приличало и сума други измислици по адресъ на единъ градъ, който отчаяно се бори противъ собствената си неволя.

И за да провалятъ едно вече основано и цвѣтуще дѣло, зложелатели говорятъ за голѣмитѣ преимущества на Гьозекенъ, за улобствата на Месемврия, за красотитѣ на Созополъ и за оригиналностьта на Ахтополъ.

Плъжни сме тукъ да апелираме предъ българското общество, което знае Варна и не може лесно да се заблуди, да подкрепи съ вниманието си първото ни морско лѣтовище, *бисера на Черно море*, и да не дава ухо на слухове, които иматъ източника си въ завистьта.

Усилията, които презъ последнитѣ петь години даде Варненската община, жертвитѣ, които самото варненско гражданство понася, за да спаси града си отъ окончателна гибель, заслужаватъ насърдчението на всички добри българи.

Българи, любители на морето или нуждаещи се отъ морско лѣчение, всички въ Варна презъ лѣтото!

Новитѣ благоустройствени работи,

които предстоятъ да се извършатъ. Последното заседание на техническия съветъ.

На 13 май техническия съветъ при общината, подъ председателството на кмета г. Ник. Поповъ, като разгледа протокола отъ миналото заседание, взе следнитѣ решения:

1. Архитектурни.

1) Да се фиксиратъ мѣстата на проектираните два обществени нужника (градината и рибнитѣ хали) и се внесе въпроса за одобрение отъ съвета.

2) Да се приготвятъ въ най скоро време поемнитѣ условия за направата на три обществени нужници въ избитѣ на общинскитѣ хали.

3) Да се пише на църковното н-во на църквата „Успѣние Пр. Богородица", до края на м-цъ май сѫ длъжни да съборятъ помѣщението на свѣщоливницата, за да не се спира направата на улицата.

4) Да се приготви смѣтка на недовършенитѣ работи въ казиното въ морската градина, които трѣбва да се довършатъ. Искането на наемателитѣ на казиното за нови поправки въ и около казиното не се уважаватъ, сѫщо така и искането имъ да да се инсталира кино въ салона се оставя тоже безъ последствие.

2. По канализацията.

1) Да се довърши канализацията на ул. Ловарска.

2) Да се започне канализацията на ул. Царь Борисъ до Саидова, както и всички канални работи въ и около морската градина.

3) Да се изготви проектъ за канализирането на булев. Фердинандъ.

4) Следъ свършването на канализацията по горнитѣ улици да започне канализирането на бул. Фердинандъ и ул. Шейново, като за последнята още отъ сега се поржчатъ нужднитѣ тржби.

5) Да се поставятъ уличи отоци по всички улици, които ще се шосиратъ, като най напредъ това се извърши въ улицитѣ около курортната часть.

3. По пѫтищата

1) Да се достави единъ шаналъ (15000 броя) блокчета за павиране на разни улици.

2) Да се извършатъ земленитѣ работи и поставятъ бордюри по напречнитѣ улици на ул. Гургулята (Попово, Плевенъ и Вас. Левски).

3) Да се започнатъ изкопитѣ и полагане бордюритѣ по ул. ул Радина, бул Сливница, 27 юли, Царь Борисъ, за които да се достави гебедженски чакълъ.

4) Да се започнатъ земленитѣ работи и настилката на ул. Нишъ (западна).

5) Да се направи основно изкърпване на ул Царибродска и Одесусъ.

6) Да се шосира улицата между кварталн 127 и 128

7) Да се доставятъ 20 ката работни дрехи за кантонеритѣ и работницитѣ по китона.

8) Да се започне направата на алеята по брѣга на морето въ курортната часть на града отъ канала при Шокара до батареята, която работа да се извърши и съ надничари.

По случай юбилейнитѣ тържества между Н. В. Царя и кмета на града г. Н. Поповъ сѫ разменени следнитѣ телеграми:

г. Поповъ — градски кметъ
Варна.

Вамъ и на Варненскитѣ граждани благодаря сърдечно за любезнитѣ привети и родолюбиви чувства и благопожелания, които ми изказвате по случай юбилейнитѣ празненства.

Царя.

Царьтъ
София.

Варненци честитятъ на Ваше Величество имения день и петдесеть годишнината отъ освобождението на България и му пожелаватъ дългоденствие и щастливо царуване.

Кметъ: *Н. Поповъ.*

Екскурзията до Чехия на Морския Сговоръ — Русенски клонъ, ще се състои въ края на месецъ юний по програма, изработена отъ чеситѣ официални власти. Ще трае всичко 18 дни заедно съ пѫтя до тамъ и обратно. Въ сумата 7500 лв. се включва пѫтя до тамъ и обратно, пѫтя по желѣзници и трамвай въ Чехия, такси за разглеждане забележителности, хотели и храна въ Чехия, пѫтя до Виена и хотели тамъ, изваждане паспорти, виви формалности и пр. Ще се посетятъ: Братислава, Бърно, Витковице, прочутитѣ пещери Мацаха, Прага, Пилзенъ, фабрикитѣ Шкода, Виена.

Записванията до 25 май т. г. Ще се приематъ всичко 60 души. Записвания и подробности при Мичманъ Панчевъ — Флота — Русе Тръгване отъ Русе, Свищовъ, Сомовитъ, Ломъ, Видинъ.

ГРАДСКОТО КАЗИНО
въ Морската градина
се откри и е най-хубавото мѣсто за почивка и отмора при морето.
СВИРИ ОТЛИЧЕНЪ СТРУНЕНЪ ОРКЕСТЪРЪ.

ГОЛѢМИ БЪЛГАРИ

отъ по близкото минало до днесъ.

(По случай 50 годишнината отъ освобождението на България)

Прѣзъ 1393 г България пада подъ турското иго. Цѣли 500 години българскиятъ народъ е трѣбвало да понася робскитѣ вериги. Но прѣзъ втората половина на XVIII в. започнали да пламватъ все по голѣми искрици отъ тлеещитѣ огньове на българщината.

Започва възраждането на българския народъ. Факторитѣ, благодарение на които започна подемътъ духовенъ и културенъ сж: дубровнишкитѣ търговци, които заедно съ стокитѣ си, разнасяха изъ българската земя новитѣ европейски социални идеи; австро турскитѣ и руско турскитѣ войни, които будѣха надежда, че може да настжпи освобождение за народа, ако Турция бѫде победена; Френската революция, която съ своитѣ идеи оказа възродително влияние върху цѣла Европа.

Отъ друга страна, има и редица чисто вжтрешни, български фактори, които способствуваха за възраждането. Това сж: самобитността на народа въ неговитѣ недра, съ своитѣ обичаи, съ своитѣ нрави, езикъ, пѣсни и пр.; монастиритѣ, гдѣто непрекжснато е тлеелъ огънътъ на българщината; килийнитѣ училища съ тѣхнитѣ челници—монаситѣ; гръцкитѣ училища въ по-послѣшно време, кждето сж се учили и възпитавали българи и пр.

Всички тия фактори развижиха българския народъ, ивведоха го постепенно отъ летаргическото му състояние, скоро се намѣсиха външни фактори, и най-после, съ помощьта на Русия, България доби свободата си прѣзъ 1877 г.

ОТЕЦЪ ПАИСИЙ

Роденъ около 1722 г. въ Самоковско. Най ценната му заслуга: написалъ е „История славянобългарска". Особено силенъ—а и ценевъ е неговиятъ възгласъ:

— „О, неразумни юроде, поради что се срамишъ да се наричашъ болгаринъ и не четешъ на свой язикъ и не думашъ; или не са имали българи царство и господарство"?

СОФРОНИЙ ВРАЧАНСКИ

Първиятъ ученикъ и последователь на Паисия. Роденъ е въ Котелъ на 1739 год. Неговиятъ животъ е преплетенъ съ много страдания. Билъ е учитель, проповѣдникъ, духовникъ. Написалъ е своята биография, ценна съ това, че хвърля много свѣтлина за епохата на тъмното минало.

ЮРИЙ ИВАНОВИЧЪ ВЕНЕЛИНЪ

(1802 – 1839)

Възторженъ словистъ, свършилъ въ Русия. Главно съчинение: „Древние и нинешние болгаре", въ което доказва, че българитѣ сж славяни, а не татари.

ЙОАКИМЪ Х. КЪРЧОВСКИ

(† 1820)

Последователь на Софрония. Килиенъ учитель, Авторъ на нѣколко духовни книги. Апостолъ.

КИРИЛЪ ПѢЙЧИНОВИЧЪ

(† 1845)

Ученикъ и последователь на Кърчовски.

ПЕТЪРЪ БЕРОНЪ

(1795—1871)

Роденъ въ Котелъ. Има неоценими заслуги съ своя пръвъ буквaръ — „Рибния буквaръ". Подготвилъ косвено почва за откриването на Габровското училище.

ВАСИЛЪ ЕВСТАТИЕВИЧЪ АПРИЛОВЪ

(1789 – 1847)

Роденъ въ Габрово. Голѣмъ родолюбецъ, основатель на училището въ родния си градъ Авторъ на нѣколко съчинения: „Денница новобългарскаго образованія", „Български книжници" и др.

НЕОФИТЪ РИЛСКИ

(р. 1793)

Роденъ въ Банско. Единъ отъ пръвитѣ учители на България. Авторъ на нѣкои отъ пръвитѣ български учебници.

ИВАНЪ БОГОРОВЪ

(1818—1892)

Единъ отъ пръвитѣ български вестникари, авторъ на много съчинения — „Пръвичка българска граматика", „Словница за изучаване народния езикъ" и др. Авторъ на българо френски и френско български речници. Редакторъ на „Български орелъ" (1846), „Цариградски вестникъ" (1848), „Български книжници" и др.

НЕОФИТЪ БОЗВЕЛИ

(† 1848)

Роденъ въ Котелъ. Най отявления ратникъ за църковна независимость. Авторъ на нѣколко учебници. Най известно съчинение: „Мати Болгарія".

Развой на периодичния печатъ.

Основатель се счита

КОНСТ. ФОТИНОВЪ

съ списанието „Любословие", пробниятъ брой на което излѣзълъ въ 1842 г. Прѣзъ 1846 г. въ гр. Лейпцигъ (Германия) почна да излиза пръвия български вестникъ, издаванъ отъ Богоровъ, подъ име: „Български народенъ извѣстникъ", а сетне—„Български орелъ" — сп. „Мировърние" (1850), излиза въ Виена подъ редакцията на Ив. Добровски. — Вестникъ „Българска дневница" (1857), излиза въ нови Садъ подъ редакцията на Раковски.

1858 — „Български книжници", излиза въ Цариградъ подъ редакцията на комитетъ: Д. Мутевъ, Д-ръ Богоровъ, Г. Кръстевичъ, Т. Бурмовъ и др.

1863 г. стария Славейковъ редактира сатиричевъ листъ „Гайда".

1866 г.—„Гайда" става „Македония".

Други издания на периодичния печатъ: „България" на Драганъ Цанковъ, „Турция" на И Геновичъ и Т. Икономовъ, „Дунавска вора" на Добри Войниковъ, „Свобода" и „Невависимость" на Петко Каравеловъ, „Дума на българскитѣ емигранти" на Ботйовъ, издаванъ въ Браила, и др.

Както може лесно да се обясни, значението на пръвия периодиченъ печатъ е било огромно.

КОНСТАНТИНЪ ФОТИНОВЪ

(род. 1800)

Пръвъ български журналистъ и учитель.

БРАТЯ МИЛАДИНОВИ

Известни македонски дейци прѣзъ епохата на националнитѣ борби Забележителни главно съ своитѣ сборници съ народни пѣсни и умотворения.

П. Р. СЛАВЕЙКОВЪ

Пръвиятъ представитель на новата българска поезия. Роденъ въ Трѣвна на 1827 г. учитель, журналистъ, поетъ и писатель Най добри стихотворения: „Не пѣй ми се" и „Жестокостьта ми се сломи". Най-добрия му епосъ: „Изворa на Бѣлоногата" и „Бойка войвода". Но най-голѣмото значение на П. Славейковъ се състои въ въвеждането на литературния български езикъ, който той майсторски обработва.

РАКОВСКИ

(1821—1867)

Роденъ въ Котель. По добра характеристика отъ тая на Вазовъ за него нѣма: „Мечтатель бевуменъ, образъ невъзможенъ, па тъмна епоха синъ добръ тревоженъ", „тукъ мждрецъ замисленъ, тамъ луда глава, мачевъ узникъ въ Стамбулъ, генералъ въ Балкана, поетъ и разбойникъ подъ сжща премѣна и пр."

Ф. Канитъ.

Брѣговетѣ на Евксинопонта — Варна.

Отъ фрѣнския преводъ: Б. Поповъ

(Продължение отъ брой 203.

Единъ новъ миръ възвърна на гръцката империя града Варна, който стана за дълго време седалище на архиепископия. Но въ 1370 год градътъ падна въ ржцетѣ на българския князъ Добротичъ, който разпрострѣ своето морско могжщество до брѣговетѣ на Азия и изпрати военни кораби дори предъ Трапезундъ, за да защищава тамъ правата на своя зетъ Михаилъ Палеологъ противъ Андроника, законния наследникъ на престола. Въпреки смѣлостьта, показана отъ Иванко, синъ и приемникъ на Добротича, въпреки успеха на неговитѣ пръви битки съ турцитѣ, Варна трѣбваше да последва въ 1391 год. сжбата на Айгосъ, на Провадия и на Търново. Тя изпита единъ лжчъ отъ надежда прѣзъ време на победоносния походъ на Янъ Хунияди прѣзъ Балкана (1443), но тови измаменъ миражъ изчезна следъ страшната битка при Варна (1444), кждето поражението на буйния Владиславъ, царь на Унгария и Полша, подготви падането на Византия.

Споредъ Брюсенъ де Ла Мартиниеръ, Варна е била тъй свирепо опустошена отъ кавацитѣ въ 1610, че турцитѣ решили да подновятъ разрушенитѣ стени. Тя става тогава найсилната турска крепость на Евксинския понтъ и направено въ 1773 и 1810 рускитѣ генерали Стернбергъ и Камински се опитваха да я превзематъ. Завладяна отъ руситѣ въ 1828, тя коства на Северния царь елита на неговитѣ воини.

Градътъ е построенъ върху една слабо възвишена тераса, която на едно разтояние отъ два или три километра е обиколена отъ височини, покрити съ лозя и овощни градини. Това обстоятелство облекчи много отбраната въ 1828 г., въ една епоха, когато орждията съ гладка цевь не стреляха далеко. Фортификациитѣ се простираха тогава на едно разстояние отъ три километра и половина, укрепенията поясъ се състоеше отъ единъ земенъ насипъ съ десеть бастиона; отворътъ на крепостьта бѣше защищаванъ само отъ една стена въ форма на една стръмна вжтрешна зидария отъ скали, мити отъ морето.

Външни непрекъснати съоржжения липсваха; обаче защитницитѣ бѣха построили отъ западна страна три табии, отъ северъ единъ редугъ съ лоцементи, отъ югъ, предъ каменния мость върху устието на Девненското езеро, едно предмостово укрепление. Подържани отъ огъня на военнитѣ параходи, руситѣ биха могли да дебаркиратъ източно отъ това предмостово укрепление и да превзематъ отъ тамъ града съ приступъ; но щомъ гарнизонътъ се усили съ 15000 души, дошли по море, единъ подобенъ опитъ стана невъзможенъ. Атаката прочие започна отъ северъ; южната страна на свой редъ бѣше здраво окупирана; мостове, хвърлени надъ Провадийската река, между двете Девненски езера, осигуриха съобщението на двете армии. Гарнизонътъ бѣше малко по малко, следъ смѣли излави, сведенъ до 5000 бойци; североизточния фронтъ на крепостьта бѣше

САВА ДОБРОПЛОДНИЙ

Учитель и пръви ратникъ въ географното българско дѣло.

ДОБРИ ВОЙНИКОВЪ

Сжщо учитель, драматически авторъ и актьоръ. Той основалъ пръвия пжтуващъ театъръ.

ВАСИЛЪ ДРУМЕВЪ

Роденъ въ Шуменъ прѣзъ 1838 г. Авторъ на драмата „Иванко", сравнително добре позната на нашия народъ. Авторъ на повестьта „Нещастна фимилия," сжщо добре известна. Учитель и политически деецъ.

Р. И. БЛЪСКОВЪ

Роденъ въ Шуменъ. Авторъ на повѣстьта „Изгубена станка".

Д ЧИНТУЛОВЪ

Роденъ въ Сливенъ на 1822 г. Учитель и единъ отъ пръвитѣ поети.

РАЙКО ЖИНЗИФОВЪ

Роденъ въ Велесъ на 1839 г. Писалъ е множество стихотворения по разни случаи.

ЛЮБЕНЪ КАРАВЕЛОВЪ

(1837 1879)

Роденъ въ Копривщица. Голѣмъ български родолюбецъ, единъ отъ вдъхновителитѣ на българската революционна емиграция въ Румжния, поетъ и писатель.

ХРИСТО БОТЙОВЪ

(1847—1876)

Роденъ въ Калоферъ. Найголѣмия поетъ отъ революционната епоха, дължащъ името си на около 20 стихотворения. Голѣмъ родолюбецъ и голѣмъ революционеръ, и трѣбва да се знае отъ всѣки българинъ.

ИВАНЪ ВАЗОВЪ

Той е най-голѣмия националенъ поетъ отъ следосвобождението; не е надминатъ и до днесъ. Оня българинъ, който не познава живота и творчеството на Вазова, живѣе години назадъ отъ своя народъ.

Боронъ Де Казанкуръ *Отъ френски Б. Поповъ.*

Кримската експедиция

Укрепленията на Шуменъ. — Добриятъ планъ. — Състояние и духъ на армията. — Болници-гробници. — Обсадата на Силистра. — Нови подкрепления.

(Продължение отъ брой 203)

XX. Тамъ се откри друга картина, картина величествена и огромна, която порази живо маршала.

„Навсѣкжде, казваше той, откривате следата на едно интелигентно военно око; съоръженията, редутитѣ сж добре разположени; разпредѣлението на войскитѣ, които задъ палаткитѣ живѣятъ на бойна нога, готови за атака, е направено отлично. Съ една речь този укрепенъ лагеръ нѣма никакъвъ недостатъкъ освенъ, че е доста голѣмъ, но всичко тамъ е добре премѣтнато; значителнитѣ съоръжения сж заградени съ една голѣма артилерия въ твърде добро състояние и добре обслужвана (двеста и петдесеть орждия въ бастионитѣ и външнитѣ редути) Този лагеръ съ 45000 души добра армия, командвана отъ единъ решителенъ човѣкъ като Омеръ паша, може да се държи дълго време срещу една силна армия."

Такива бѣха пръвитѣ впечатления, които получи маршалъ Сенъ Арно и, които се сподѣляха и отъ неговиятъ колега Лордъ Раглanъ. Това впечатление бѣше добро, то успокояваше при сжществуващитѣ обстоятелства, защото неприятеля хлопаше на вратитѣ на Силистра, защото Шуменъ можеше да се обърне на бойно поле

Главната цель на маршала бѣше да изпита сериозно турскитѣ войски, за да знае въ военнитѣ действия, които щѣха да се започнатъ, съ каква реална сила тѣ можеха да тегнатъ върху везнитѣ и доколко трѣбваше човѣкъ да вѣрва, да се страхува и уповава въ тѣхъ. Омеръ паша никакъ не бързаше да показва войскитѣ си, защото ги обичаше съ едно безграничко довѣрие.

Тукъ цитираме текстуално мнението на маршала:

„Войскитѣ, на които най-грижливо направихъ прегледъ, сж лошо въоржжени, лошо облечени, лошо обути, но тѣхниятъ ансамблъ е военевъ; тѣ маневрирятъ добре, спокойно. Кавалерийскитѣ коне сж повечето дребни, нѣматъ видъ, но сж добри и много издържливи. Артилерията е отлична, упряжитѣ солидни, орждията въ добро състояние; артилериститѣ маневрирятъ тъй добре като нашитѣ. Азъ бѣхъ изненаданъ, при опититѣ, направени предъ менъ, отъ точностьта на стрелбата.

„Въ резюме, въ Шуменъ има 45000 души, които ще се бинтъ навсѣкжде, а окржжени между френци и англичани, ще се възвисятъ до храбри и отлични войници."

XXI. Най слабата страна на тази армия бѣха болницитѣ и, кждето болнитѣ и раненитѣ умираха безъ помощь, зле гледани, почти забравени, като да бѣха вече умрѣли, безъ лѣкари и безъ медикаменти.

Докладътъ на адюганта на маршала върху това състояние на нѣщата бѣше напълно вѣренъ, и последниятъ можеше да се увѣри чрезъ собствените си очи. Жестоко зрелище бѣше да слушашъ отъ всички страни заглушенитѣ плачове, прежжнатитѣ отъ болка стенания, разбър

Д. Темелковъ, студентъ

ВЪЗПОМИНАНИЕ

(Алеко Константиновъ)

Въ моментъ, когато чествуваме празникътъ на нашитѣ будители, нека не забравимъ и отдадемъ своята почитъ къмъ ония, които работиха за пробуждането на националното чувство и закрепване духътъ у българина. Плеяда скромни служители бѣха се отдали да служатъ вѣрно на народа и вслушвайки се въ неговия зовъ, сподѣляха тѣ неговата участь

Така отминаваха тѣ, оставяйки задъ себе си, кой помалко, кой повече, реални доказателства за своето пребиване тукъ.

Примѣрътъ, който дадоха тѣ нивга не ще изчезне отъ мисъльта ни, защото тѣ ни научиха да обичаме отечеството си повече отъ всичко, да се жертвуваме за него и да се вслушваме въ зовътъ на брата робъ.

Единъ измежду многото бѣ Алеко Константиновъ, който не можа да изживѣе годинитѣ на своята младостъ. Отъ тогава се изминаха 32 год. Времето е метнало своя непрозраченъ плащъ, обвило е съ него толкова много години и сега въ часове на възпоминание за нещо далечно — повдигнешъ края на тоя плащъ, предъ тебъ се изпречватъ цѣла верига отъ спомени. Бѣ хубавъ и свежъ майски день; слънцето бѣше започнало да губи своя блѣсъкъ, скриващо се задъ далечния балканъ, възвестявайки близката нощь.

Това бѣ на 24 (11) V 1897 год Свечеряваше се. Изморени отъ дългия пѫть, двамата близки приятели Алеко Константиновъ и Михаилъ Такевъ, връщайки се отъ Ищера, решаватъ да си поотпочинатъ въ близкото село Радилово.

Тукъ презъ време на пребиването си сж водили най-любезенъ разговоръ съ жителитѣ отъ селото. Давали имъ редица упѫтвания по разни въпроси и ги поучавали на добро.

Отъ всичко това една ли би минало нѣкому презъ ума, че тъкмо измежду тия хора ще се намѣрятъ злодей, които да посегнатъ върху живота на тоя невиненъ българинъ

Следъ малка междинна почивка тѣ потеглятъ за дома.

На небето звездитѣ срамежливо трептятъ, и между тѣхъ луната бавно плава, като нощенъ пазачъ, обхождащъ своята чудна градина — природата.

Щурцитѣ започватъ да се появяватъ и за мигъ гласоветѣ имъ изпълватъ нощьта Тамъ нѣгде далечъ се чува още кучешки лай, който все повече се губи при отдалечаването на файтона.

Прохладенъ вѣтрецъ леко подухва, балканътъ пѣе своята недоизпѣта пѣсень.

Не много далечъ отъ селото край пѫтя чакатъ тѣ, като хищници своята плячка.

Алеко прѣзъ всичкото време бодърствува. Той съзерцава звездитѣ и въздхитенъ отъ чудно хубавата нощь, обзетъ отъ нѣкакво странно мистично чувство, разправя на своитѣ спѫтници нѣщо за звездитѣ.

Тъкмо въ този моментъ се разнася гръмъ и за мигъ само Алеко е безжизненъ трупъ.

Куршума пронизва сърцето му, което мигновено спира да тупти.

Вестьта за неговата смърть се разнесе като мълния съ свѣткавична бързина навредъ.

Убийството, както се узнава по късно, е нагласено отъ политически неприятели на ва Такевъ. Куршума по погрѣшка въ мрачината улучва Алеко.

Тамъ, гдето Алеко падна Такевъ му издигна паметникъ съ следния надпись: Пѫтниче предай на следующето поколѣние, че тукъ падна убитъ отъ наемни убийци поета — писатель Алеко Константиновъ.

Така завърши живота на този надеждень българинъ, твърде младъ за да отлети въ вѣчностьта.

Днесъ Алеко е ценень у насъ не само като писатель, който завеща ценни трудове за нашата литература, не само като преводачъ на чужди писатели, каквито сж: Пушкинъ, Лермонтовъ, Некрасовъ, Молйеръ, Копе и др, но и като носитель на една възвишена идея туризма

Неговата душа бѣ преизпълнена съ обичъ къмъ българската природа. Той обичаше своята родина повече отъ всичко земно.

Той я пребродилъ на длъжъ и на ширъ. За него не остана мѣсто, где кракътъ му да не бѣ стѫпилъ. И като скроменъ Божи служитель, той проповѣдваше всрѣдъ народа за братски чувства и любовь къмъ родината. Той бѣше очарованъ отъ хубоститѣ на българската природа и бѣ възхитенъ отъ вѣчната музика на дивния балканъ, где нѣкога за първи пѫть се подпали искрата за нашето освобождение и пробуди националното ни съзнание

Синьото небе, утреннитѣ радости, носещи надежда за утрешния день, къснитѣ залѣзи на слънцето пръскащо своитѣ лъчи съ характерния имъ пурпуренъ блѣсъкъ, всичко това душата на Алеко е чувствувала и мълчаливо възхищавала. Алеко не се задоволява съ личната наслада, която той изпитва при бродението на девствената природа Той гори осъ желание да изведе всички отъ задимените и прашни канцеларии и кафенета тамъ горе, где всичко е свежо и гдето човѣкъ се чувствува отърсенъ поне за моменти отъ грижитѣ и еднообразието на деня.

Така той иска да открие прелеститѣ на родината на всички нейни синове, непознаващи я до момента.

Го негова инициатива се сложиха основитѣ на първото Българско Туристическо Д во, което се разраства до мощна и крепка организация Б Т. Д

Непосрѣдствено следъ нейното учредяване се яви и организацията Ю Т. С, която днесъ днесъ обединява повече отъ 15,000 въодушевени български младежи, организирани въ 85 клона, пръснати изъ разнитѣ краища на отечеството ни

Л. К. Бочевъ

Общинитѣ и чл. 136 ал. II отъ закона за бюджета, отчетността и предприятията.

Единъ въпросъ, който е справедливо и належащо да бѫде повдигнатъ отъ общинитѣ, е тоя за прибѣгването за нѣкои общински доставки до чл. 163 ал. II отъ З. Б. О П. Аргументи за такава една тева могатъ да се намѣрятъ въ самото положение на общинитѣ задължени да извършатъ своитѣ предприятия, съгласно предписанията на З. Б. О. П Между тия предписания е и това на чл. 163 ал. II, и нѣма никакви основания то да се игнорира. Чл. чл 67 и 195 задължаватъ общинитѣ да извършватъ предприятията си по правилата, предвидени въ сжщия законъ, а това е достатъчно, за да могатъ наравно съ държавнитѣ учреждения при известни обективни условия да прибѣгватъ до всички предвидени въ него опростени начини, целящи удобства за учрежденията и запазване интереситѣ на касата.

А начина на чл. 163 ал. II е твърде опростенъ и пригоденъ, особено за борсови артикули, чиято цена варира, и добрия търговецъ винаги ще вземе подъ внимание риска, на който се излага съ необходимото чакане отъ произвеждане на търга до приемането и заплащането на доставката, както и всички фискални тяжести, които обременяватъ всѣки търгъ, и ще отегчи чувствително предложението си. Нужно е, следователно, при сжществуването на законна възможность общинитѣ да направятъ необходимото за признаване правото имъ на действие по този начинъ

Вѣрно е, че въ З. Б. О П. не се говори нищо за тѣхъ и не е казано, кой би могълъ да имъ даде такова разрешение, но отъ това да се сжди, че това никой не може да стори, е погрѣшно. Впрочемъ, не е не нуждно такова специално указание. Както за държавнитѣ, така и за общинскитѣ учреждения Министерския съветъ е, безспорно, единствено властенъ и компетентенъ органъ да се произнесе сжществуватъ ли на пазаря условията за приложение на чл. 163 ал. II. Това е много естествено. И щомъ по З. Б. О. П Министерския съветъ може да даде разрешение на държавнитѣ учреждения да действуватъ по този начинъ, то това още повече може да направи за общинитѣ, защото тенденцията на този законъ не е общинитѣ да се поставятъ въ по-ограничително положение отъ държавнитѣ учреждения, а напротивъ, като автономни, да бѫдатъ поставени въ либерални условия, което се подчертава по единъ категориченъ начинъ отъ чл. 198, който предоставя голѣма свобода и признава на общинския съветъ широки права — равни на тия на Министра на финанситѣ и на Министерския съветъ по отношение начинитѣ за извършване предприятията безъ, обаче, да включва въ тая тѣхна компетенция и признаване сжществуването на условия за действуване по чл 163 ал. II и даване съответно разрешение. Това може да прави само Министерския съветъ по докладъ на министерътъ на финансиитѣ, който по силата на своето служебно положение единствено може да знае, сжществуватъ ли тия условия и за кои производства.

При това положение е ясно, че общинитѣ могатъ да прибѣгватъ до чл. 163 ал. II, но само съ разрешение на министерския съветъ по докладъ на министра на финанситѣ или тоя на вѫтрешнитѣ работи и народното здраве, следъ като първия е далъ съгласието си. Отъ това общинитѣ ще спечелятъ, и закона нѣма да се наруши.

разрушенъ съ мини. Омеръ-Врионъ-паша, който бѣше само на една миля отъ крепостьта, остана безделенъ презъ цѣлото време. Всѣка надежда бѣше изгубена и на 14 октомври Юсуфъ паша се предаде, следъ една героична тримесечна съпротива. Императоръ Николай бѣше присжствалъ на обсадата върху флотата. Градътъ, особено християнскиятъ кварталъ задъ фронта на атаката, бѣше обърнатъ въ купища развалини.

Варненското пристанище дава невадоволителенъ подслонъ противъ северитѣ и североизточни вѣтрове, които сж тъй ужасни въ Черно море; но съседнитѣ заливи при носоветѣ Галата и Суганлъкъ позволяватъ и на най голѣмитѣ параходи да хвърлятъ котва.

Преди повече отъ тридесъ години, при обиколката на султанъ Абдулъ Меджидъ изъ провинциитѣ, бѣше се решило да се помогне за безопастността на Варненското пристанище, като се пренесе скелята въ обширното и дълбоко Девненско езеро. Но инженеритѣ, натоварени да изработятъ проектитѣ, мислѣха преди всичко за своитѣ лични интереси, и за прокопаването на единъ каналъ, дълъгъ най-много две мили, представиха една смѣтка, чиято значителна цифра бѣше отпратила въ . . . турскитѣ календи реализацията на това полезно предприятие. Ако проектътъ бѣше осжщественъ, Варна щѣше да стане едно отъ най-сигурнитѣ пристанища на Черно море.

(Следва).

канитѣ купища отъ пространи хора, съ жълти лица и изпити бузи, чиито животъ, полугасналъ отъ болестьта и раните, изглежда да е станалъ товаръ за живитѣ. При спомена за нашитѣ болници, тъй грижливо управлявани, и постоянното прекомѣрно попечителство, което, пълно съ грижи, бди надъ възглавието на болнитѣ и раненитѣ, тази запуснатость изглеждаше странна и каточели изразъ на друга цивилизация Защото въ армията довѣрието и смѣлостьта на войника, които подържатъ неговата морална енергия противъ изпитанията, мжкитѣ, лишенията — това е мисъльта, че всѣкога, на всѣко мѣсто за него ще бѫдатъ положени грижитѣ, които изцеляватъ тѣлото и утешаватъ и укрепяватъ душата.

Главнокомандующиятъ Омеръ паша посрещна съ скрьбь тази визита.

„Липсватъ ни много работи", казваше той съ тонъ, пъленъ съ горчевина.

Маршалътъ се спрѣ предъ грунтитѣ, разпита ги съ интересъ, раздаде малко пари и си излезе съ свито сърце.

Той писа веднага на министра на войната (19 май 1853), за да поиска да се изпратятъ въ турскитѣ болници извѣстно число френски лѣкари, които да организиратъ медицинската служба, която имъ липсваше напълно.

XXII. Вечерьта маршалътъ бѣше въ палатката си, когато, къмъ деветь часа, сераскерътъ, Омеръ паша и Исмаилъ паша влѣзоха ненадейно съ разстроенъ видъ.

Единъ куриеръ имъ бѣше донесълъ бързи съобщения отъ Силистра, отъ сжбота, 20 май, два часа следъ обѣдъ

„Руситѣ, на брой 70000 души, сж предприели ожесточена атака на крепостьта; бомбардировката продължава день и нощь непрекжснато; една часть отъ стената отъ къмъ Дунава е разрушена. Обсадата е неминуема."

Това споредъ тѣхъ значеше изгубването на Силистра. Сераскерътъ особено покриваше бѫдащето съ най-мраченъ вуалъ; той виждаше града завладянъ, Шуменъ превзетъ и въ по-малко отъ два месеца руситѣ подъ стенитѣ на Цариградъ. Омеръ паша, по спокоенъ, отговаряше, че каквито и да бѫдатъ военнитѣ събития, неприятельтъ ще бѫде забавенъ поне шесть месеца.

Безъ да се сподѣлятъ мрачнитѣ страхове на сераскера, нито довѣрието на Омеръ паша въ неговитѣ войски, не можеше да се крие, че това положение на нѣщата бѣше въ висша степень тежко.

Трѣбваше да се постави една преграда на порои.

Не бѣше достатъчно въ Варна да бѫдатъ изпратени една френска и една английска дивизии само, но колкото бѣ възможно по скоро, всичкитѣ разполагаеми сили на двете армии.

Лордъ Рагланъ, осведоменъ за това ново усложнение, сподѣли напълно мнението на маршала за важностьта и ефикасностьта на подкрепленията, които трѣбваше да пристигнатъ на този пунктъ, и обеща отъ своя страна да хвърли всичкитѣ си резерви. Още щомъ се съобщи това решение ни турскитѣ генерали, тѣхното уныние се промѣни въ радость, която тѣ не се мжчеха да скриятъ, и която се изписваше на тѣхнитѣ лица съ една чудна бързина. (Следва.)

Четете
"Ваненски общински вестникъ."

СПИСЪКЪ

на общинскитѣ съветници при Варненската община отъ 1878 г. до днесъ.

(Продължение отъ брой 200)

16 априлъ 1901 год.

Председ. Кметъ: Руси Матеевъ

Пом. Кмета:

1) Тодоръ Живковъ
2) Василъ Загоровъ
3) Георги Ноевъ

Членове:

1) Киро Кировъ
2) Никола Боевъ
3) Иванъ Стояновъ
4) Тодоръ Пенчевъ
5) Н. Парасковъ
6) Д. Тракооглу
7) А. Дервишовъ
8) Мадатия Сюкяновъ
9) Ив. Паскалевъ
10) Дженло Георгиевъ
11) Хаджи Рухи Ешрефовъ
12) Юмеръ Еф. Мурадовъ

22 септемврий 1901 г

Председ. Кметъ: Руси Матеевъ

Пом. Кмета:

1) В. Загоровъ
2) Спасъ Шиваровъ

Членове:

1) Кр. Мирски
2) Дженло Георгиевъ
3) Ан. Стойковъ
4) Янко Славчевъ
5) П. Бакърджиевъ
6) Юмеръ Ефенди Мурадовъ
7) В Каракашевъ
8) Никола Боевъ
9) Т. Пенчевъ
10) Н. Парасковъ
11) Д ръ Басановичъ
12) Ст. х. Пейчовъ
13) Никола Житаровъ

16 септемврий 1902 год.

Председ. Кметъ:
Пан. А. Кърджиевъ

Пом. кмета:

1) Тодоръ Раевъ
2) З. Зафировъ

Членове:

1) Ст. Бабаджовъ
2) Д. Ханджиевъ
3) Ив. Дямовъ
4) Георги Антоновъ
5) Ив. Вичевъ
6) А. Фока
7) Д. Перелинговъ
8) Х. х. Томасовъ
9) Юрд. х. Гафаровъ
10) Х. Налбантоглу
11) И. Хасановъ
12) Т. Чирпанлиевъ
13) Ст. Юшенлийски

22 августъ 1903 год.

Председ Кметъ:
Н. Перелинговъ

Пом. Кмета:

1) Тодоръ Раевъ
2) З. Зафировъ

Членове:

1) Г. Антоновъ
2) Д.-Ханджиевъ
3) А. Фока
4) Ст. Бабаджовъ
5) х Томасовъ
6) П. А Кърджиевъ
7) И. Хасановъ
8) Ив. Дамяновъ
9) Т. Чирпанлиевъ
10) Ст. Юшенлийски
11) Ив. Вичевъ
12) Х Налбантовъ
13) Ю. Гафаровъ

8 мартъ 1904 год.

Председ. Кметъ:
Д ръ А. Пюскюлиевъ

Пом Кмета:

1) Дженло Георгиевъ
2) Никифоръ Гиневъ

Членове:

1) Ах. Еф Шакировъ
2) Османъ Демировъ
3) х. Бекиръ
4) Р. Паничерски
5) Д. Хаджиолу
6) Н. Боевъ
7) Ст. Пиронковъ
8) Т. Петровъ
9) А. Илиевъ
10) Д ръ Бакърджиевъ
11) Х. Налбантоглу
12) Юр Мирославовъ
13) И. Ницовъ
14) Г. Чолаковъ
15) Никола Парасковъ
16) А. Азизовъ
17) Т Пенчевъ

17 септемврий 1905 год.

Председ. Кметъ: Кр. Мирски

Пом. Кмета:

1) Зафиръ Зафировъ
2) Георги Антоновъ

Членове:

1) Я. Найденовъ
2) Д. Перелинговъ
3) Кръстю Трошевъ
4) Д. Ралчевъ
5) П. Петровичъ
6) С. Камбосевъ
7) Д-ръ П. Ранковъ
8) В Пововъ
9) П. А. Кърджиевъ
10) Д-ръ В. Парасковъ
11) Тр. Никовъ
12) П. Вергиевъ
13) Ст. Бабаджовъ
14) Н. Енчевъ
15) Ж Ив. Жековъ
16) Г. Петровъ
17) Ст. х. Пейчевъ

16 октомврий 1906 год.

Председ. Кметъ:
Д-ръ А. Пюскюлиевъ

Пом. Кметъ:

1) Юрданъ Божиловъ
2) Ст. Ганевъ

Членове:

1) Георги Паничерски
2) Ст. Пиронковъ
3) Д. Ханджиевъ
4) Хасанъ бей Ш Беевъ
5) Додоръ Пенчевъ
6) М. Белчевъ
7) Ст. Ивановъ
8) К. Меравчиевъ
9) Аб. Дервишовъ
10) Д-ръ Н. Бакърджиевъ
11) Гани Чолаковъ
12) Тони Петровъ
13) Никола Боевъ
14) Ст. Георгиевъ
15) Арифъ Ибишовъ
16) Гено Братоевъ

18 юлий 1908 год.

Председ. Кметъ: Добри Филовъ

Пом. Кмета:

1) Филипъ Христовъ
2) Минко Юрдановъ
3) Дяко Беделевъ отъ 13 I. 909.

Членове:

1) Д-ръ В. Карамихаиловъ
2) Н. Кжневъ
3) Н. Ив. Житаровъ
4) Ив. П Грековъ
5) Коста Евстатиевъ
6) Калю С. Калевъ
7) Д ръ В. Кувеловъ
8) Кр. Трошевъ
9) Петъръ Вергиевъ
10) Андонъ Илиевъ
11) Рафаилъ Георгиевъ
12) Дяко Беделевъ
13) Никола Киряковъ
14) Хаимъ Кришинъ
15) Саркисъ Хаджолянъ
16) Хамди Сюлюмановъ
17) Мемдухъ Бей Али Бей
18) Абдулъ Керимовъ Алиевъ

Другъ единъ въпросъ, който може да бѫде повдигнатъ въ свръзка съ първия и еднакво важенъ, е закупуването на сѫщитѣ борсови артикули направо отъ борсата, кѫдето има такава. Това ни се струва сѫщо не противоречи на духа и смисъла на З. В. О П, тъй като сѫществените елементи за редовността при всѣки начинъ за извършване обществени предприятия — публичността и конкурса, сѫ на лице, защото покупко продажбитѣ въ борситѣ стават въвъ основа на единъ редъ, който напълно съответствува на тоя, предвиденъ въ З. Б. О. П. — чрезъ публично малонаддаване, съ официално обявенъ, отъ синдикта на борсата резултатъ.

Ако общинитѣ имаха такова разрешение, то тѣ биха спестили много трудъ, време и срѣдства на своитѣ каси и, най главно, биха задоволявали своевременно своитѣ нужди. Това изискватъ тѣхнитѣ интереси. Къмъ това ни насочва духътъ и смисъла на закона за Б. О. П.

Пѫть на геniитѣ

Човѣшкиятъ духъ, понесенъ въ лудъ бѣгъ подиръ външния блѣсъкъ на цивилизацията, малко спира внимание на онова, което е най-едриятъ диамантъ въ огърлицата на живота — неговати сѫщность и откровение. Въ широкия пѫть той без цѣлно пропилява много ценности, покрива много идеи съ облаци прахъ и погубва много велики сърдца.

Историята потвърдява това.

Ако проследимъ геневиса на литературата и изкуството, ще видимъ, че човѣчеството наистина малко е разбирало своитѣ гении. Блѣстящъ примѣръ е животатътъ и творчеството на даровития английски писатель Оскаръ Уайлдъ, който умира неразбранъ и обруганъ отъ невежеството на съвременницитѣ си. Не по-радостна е и сѫдбата на Достоевски, Бодлеръ, Едгардъ По, Бетховенъ, Рихардъ Вагнеръ и още плеяда мѫже.

Тия вдъхновени хора сѫ нѣщо като изкупителна жертва за престѫпленията и страданията на човѣчеството.

Тѣ като че ли се раждатъ да помогнатъ на човѣка, отрупанъ отъ обикновенитѣ грижи за сѫществуване, да дадатъ изравъ на великия нравственъ законъ, който лежи въ основата на космическата хармония.

Безъ помощьта на тия жреци на Аполона и Венера животътъ ни би заприличалъ на градина безъ цвѣтя, на гора безъ птички, на небе безъ звезди

Животътъ безъ тия велики човѣшки сърдца е тѣло безъ душа.

Въ геniитѣ човѣчеството постига онова, което е смѫтно блѣнувано, което всѣки народъ въ течение на вѣковетѣ внася въ общочовѣшката съкровищница на духа . . .

Геniитѣ принадлежатъ на цѣлото човѣчество; тѣ сѫ общочовѣшки, а народитѣ за тѣхъ сѫ равноправни поданници на земното кълбо.

Мигътъ, въ който се ражда геniятъ, е оня върховенъ мигъ отъ живота, въ който звездата на вѣчностьта целува всички човѣшки души. За това личнитѣ домогвания на гения стават и домогвания на народъ, на човѣчество, на време . . .

Тъй е сгѫстена реалностьта на цѣлата вѣчность, въ която е споенъ въ едно недѣлимо органическо цѣло животътъ на цѣлата вселена. Поетътъ, музикантътъ, художникътъ вѣчно рисуватъ тази вселена; тѣ чевнатъ по нея, вливатъ кръвьта на своитѣ велики сърдца, за да ѝ придадатъ по лѫчезарна свѣтлина, по мощенъ блѣсъкъ . . .

Въ този стремежъ на гигантитѣ на човѣшката мисъль е затворено великото човѣшко страдание; великиятъ човѣшки стремежъ все къмъ по-горе и по горе; и затова страданията и болкитѣ на народитѣ сѫ страдания и болки на гения.

Вслушвайте се всѣки мигъ въ пѣсньта на вселената, и вие ще доловите тази дивна симфония на болката.

Оглеждайте се всѣки мигъ около себе си, и вие ще срѣщате по едно живо цвѣте на мѫката, въ чийто погледъ и усмѣвка цъвти мировата скрѣбь. Тогава вие ще разберете, че пѫтьтъ на геniитѣ е пѫть къмъ звездитѣ, къмъ съвършенство, къмъ Бога, и ще го възлюбите.

Д. Г. Аджемовъ.

Проф. Н Недѣлчевъ.

Лозарство

Филизене на десертнитѣ лози.

Десертнитѣ лози, при каквато и рѣзидба да се водятъ, трѣбва грижливо да се филизятъ, за да даватъ доброкачествено гроздe. Филизенето, както се знае, се състои въ премахване на часть отъ покаралитѣ отъ главината филизи, за да се даде възможность на останалитѣ да се хранятъ по добре, а така сѫщо гроздоветѣ да се развиватъ по-добре.

Напролѣть, освенъ оставенитѣ плодни пѫпки, покарватъ и други, непредвидени, отъ спящитѣ очи, разположени при основата на пръчкитѣ, или отъ самия кютюкъ. Тѣзи филизи сѫ обикновено безплодни и тѣ въ скоро време ставатъ по-силни отъ плодноситѣ, като изразходватъ толѣма часть отъ хранителнитѣ сокове. Отъ друга страна тѣ пръчатъ на развитието на реситѣ, на опрашването, на врѣнето и пр, понеже засѣнчватъ и задушватъ плодноситѣ лѣторасти.

Напролѣть, при първото появяване на маната, обикновено се заразяватъ най-напредъ излѣзлитѣ направо отъ кютюка филизи, затова филизенето се препоръчва и за предпазване на лозата отъ мана.

Филизенитѣ лози развиватъ по-силни пръчки, гроздето имъ узрѣва по добре и добива по приятенъ цвѣтъ. Понеже филизенето е въ пряка връзка съ рѣзидбата на врѣло, то може да се смѣта и като предварителна рѣзидба, която има за цель да освободи главината отъ всички излишни пръчки. Филизитѣ, премахнати напролѣть, не оставатъ рани, а премахнати при рѣзидбата, като пръчки, остаятъ рани, които, както е известно, причиняватъ отслабване на главината.

Затова пъкъ филизенето трѣбва да се извършва внимателно и отъ човѣкъ, който разбира отъ рѣзване, за да улесни бѫдещата работа на рѣзача.

Филизенето се извършва тогава, когато ресата се покаже и може лесно да се отличатъ плоднитѣ филизи отъ безплоднитѣ. Премахването става лесно, като непотрѣбнитѣ филизи се събарятъ съ пръсти. При филизенето трѣбва да се премахнатъ безплоднитѣ филизи, като се оставятъ само тѣзи, които ще бѫдатъ нужни за оформяване на рамена, чепове и пр. По причина на тавгодащното измръзване филизенето ще трѣбва да става внимателно, защото сигурно ще има цѣли чепове, а даже рамена измръзнали. Въ такъвъ случай филизи, макаръ безплодни, развити отъ спящи очи, ще трѣбва да се оставятъ, за да се оформява измръзналата главина.

Ако отъ едно око излязатъ два филиза, единия ще се премахне, макаръ да бѫде плоденъ.

Филизенитѣ лози по лесно се запазватъ отъ маната, защото при пръскането разтвора лесно прониква въ вѫтрешностьта на главината и може да засегне всички реси. Освенъ това, главината се провѣтрява добре и перноспората и др. болести не намиратъ благоприятни условия за развитието си.

Отъ много важно значение е филизенето на десертнитѣ сортове, които обикновено изреснватъ, като чауша, фочата и др. Филизенето, което става преди цъвтенето, разредява лѣтораститѣ и дава възможность на чуждия прашецъ да проникне до реситѣ и да ги оплоди. Безъ чуждъ прашецъ тѣзи сортове не даватъ добре завързали гроздове. Но за опрашването ще пишемъ въ идущия брой.

Варненско Градско Общин. Управление

ЗАПОВѢДЬ

№ 42

гр. Варна, 14 май 1929 година

§ 1.

За да се обезпечи събирането отъ сезоннитѣ гости на града лѣтовнитѣ такси, предназначени за благоустрояване и разхубавяване на морското ни лѣтовище,

заповѣдвамъ:

1. Всѣки варненски гражданинъ, въ чийто хотелъ, кьошкъ, апартаментъ или стая живѣятъ лѣтовници, е длъженъ, **въ 24 часа отъ пристигането на гоститѣ,** да съобщи за това на бюрото за лѣтовници при Градската община.

Лѣтовникъ е всѣки гость, който пребивава презъ лѣтнитѣ месеци (отъ 15 май до 15 септемврий) въ Варна, безразлично дали плаща или не наемъ.

2. Всѣки наемодатель, **хотелиеръ** или **собственикъ на кьошкъ** или **кжща** въ града се снабдява отъ Бюрото за лѣтовници съ **лѣтовенъ** бюлетинъ, който веднага следъ пристигането на гоститѣ попълва и предава на Бюрото, ведно съ навлежнитѣ такси.

3. Подаването на бюлетини, изплащане на **такситѣ** и снабдяването съ **лѣтовни карти** става при Бюрото за лѣтовници, което се помѣщава въ Приморската градина.

Нарушителитѣ на тая заповѣдь ще се глобяватъ съгласно чл. 72 отъ закона за градскитѣ общини до 500 лева и ще се държатъ отговорни за неизплатенитѣ лѣтовни такси.

Гражданитѣ века имать предъ видъ, че своевременното събиране на лѣтовнитѣ такси е отъ голѣмъ интересъ за подобрение на лѣтовището ни.

На настоящата ми заповѣдь да се даде най-широка гласность

Изпълнението ѝ се възлага на Бюрото за лѣтовници.

Кметъ: Н. ПОПОВЪ

Печат ид. 1 То...